

FESTA MAJOR DE BLANCS I BLAUS

DEL 24 D'AGOST
A L'1 DE SETEMBRE

GRANOLLERS
2024

blancsiblaus.cat

Obro els ulls en una habitació de la Fonda Europa qüestionant-me un cop més per què em faig això a mi mateixa. El *pis de dios* em va complicar la nit de mala manera i ara escric el relat en el mateix estat en què el llegireu molts de vosaltres: dins del llit, esprement l'única neurona que em queda disponible, volent-me morir. Innocentada històrica. Però si vosaltres sou capaços de llevar-vos així nou dies seguits i continuar aixecant els *bolacos* que munteu, he de treure les forces d'on sigui per escriure mil paraules sobre el meu dia blanc.

El matí va començar al PIB, la rèplica blanca del Parc Infantil de Nadal, que es veu que és un esdeveniment icònic de la vila durant les festes nadalenques. Com moltes de les coses que feu, la broma només us fa gràcia als granollerins, però si a vosaltres us fa feliços, a mi també. Tourists go home. El més important és que fa feliços als nens i nenes més petits, una part de la població que queda als marges de moltes festes majors i que els Blancs, ben de cau i d'esplai, tenen clar que cal cuidar. No ho tenien fàcil, amb aquest fil conductor que han triat, per fer contenta la canalla sense trepitjar mines i posar en risc la màgia de Nadal (el de debò), però sembla que de moment encara no han trencat cap infància. Seguim.

Dels més menuts passem als més veterans: les Nimfes em porten al vermut de la Vella, la colla blanca que acumula la saviesa dels quaranta anys de la festa. És un acte fora de programa amb l'objectiu de fer cohesió i de veure's els uns als altres després d'uns quants dies d'anar amunt i avall. Mentre passegem a la Neus Blanca i anem obrint la gana tranquil·lament, m'expliquen els orígens dels Blancs, vaig posant cara als noms i les batalletes més històriques i em sap greu que no tothom ho pugui fer. Entenc la necessitat de fer família, però no puc negar que em grinyola una mica l'organització d'actes interns, exclusius, durant aquesta setmana. Per Nadal, cada ovella al seu corral, però personalment penso que per festa major, quants més serem, més riurem.

Però la família és la família, i a can Blancs es respira aquest sentiment. Són menys (que no pocs) i això els permet conèixer-se millor entre les colles, principalment perquè tots estan a dues o tres, no fos

cas que s'avorrissin. Val més ser cap d'arengada que cua de lluç, que diuen a casa meva. De fet, una de les preocupacions compartides de Blancs i Blaus és que la festa creixi tant que es faci ingovernable. Morir d'èxit també és morir, però de moment, tot i les amenaces de veïns amb la pell massa fina i sindicats de policies, són ben vius.

Qui no sap si sobreviurà soc jo mentre pujo darrere de la furgó a buscar samarretes amb les Nimfes, que em diuen que és una experiència que cal viure. Si cantar nadales a ple agost ja se'm feia raríssim, fer-ho a 45 graus dins d'un camionet circulant per Granollers no entrava gens dins dels meus plans. M'ho compensen amb un bon dinar amb la junta, perquè de dormir no, però de menjar i beure me n'estic fent un fart. Sort que després baixem revolucions pintant a l'Art and white que han preparat a la Fira de Nadal, perquè no estic preparada per la tarda que m'espera. Mentre veiem actuar les Dametes i les Espurnes, que demostren un cop més que la infància blanca va molt forta, em comenten que "només si et ve de gust", "entendrem que no t'hi animis", "potser acabes molt bruta", podem anar a seguir la Comitiva del Ganxet pels barris més allunyats del centre. No sé què és la Comitiva del Ganxet, però em sembla just que tot i prioritzar el centre de la vila, es faci festa també en altres espais de Granollers. Ocupar els carrers de la classe benestant, sí, descentralitzar, també.

Però aquest "sí" tant barato que tinc em passa factura al cap de deu minuts, quan no sé com, he acabat plena de vi ranci i un grup immens de nois (i alguna noia) amb camisa blanca i armilla em diuen que ara he de travessar un pont llarguíssim de mans agafades i tirar-me en un carro ple de sacs. Jo ja m'ho espero tot, d'aquesta festa major. Agafo aire i m'hi llenço, però sense obrir gaire la boca perquè a la mínima ja m'hi estan disparant vi amb certa violència. En aquest context entenc i agraeixo l'existència de les Nimfes, que juntament amb moltes altres feministes de la vila s'han anat encarregant de posar consciència i pressió perquè tots els actes de la festa siguin espais segurs. Matxis, us estem vigilant, però ajuda molt que us vigileu també entre vosaltres, tal com sento que està passant a la Comitiva del Ganxet. A poc a poc, però aquest és el camí!

Esgarrapo uns minuts per passar-me aigua i tornem a la Fira de Nadal a fer uns pinxos per fer coixí abans de la Disco Inferno, un dels *bolos* blancs més icònics. Abans, però, al mateix espai hi té lloc l'última actuació dels Taka Taka Chombo, un grup de percussió amb material reciclat que és una pena que plegui just el dia que els descobreixo. Un cop més, granollerins fent coses que en paper sonen fatal, però que en directe són una passada que no te la pots creure. Mai uns quants nois picant contenidors m'havien posat la pell de gallina.

El que també posa la pell de gallina és que per molta rivalitat que hi hagi, Blaus i Blancs són un sol color quan les coses es compliquen. Després d'un dia intens, sobretot pels primers, la combinació d'abraçades, enganxines i càntics conjunts són el millor còctel molotov contra aquells que volen embrutar la cultura de l'autogestió i les festes populars en nom d'un ordre i una seguretat que ningú ha demanat. Ens podreu treure de les cases, però no ens traureu dels carrers.

Ni tan sols canviant la ubicació dels actes, perquè encara que la Disco Inferno ja no es faci a la Porxada, el recinte està ple i a la barra corren fort els gots de *pis de dios*. Un nom irònic per una beguda que, us ho dic jo, la carrega el diable. Sobrepassat el límit de *pis de dios* en vena, em deixo enredar per entrar a la Gran Correguda i m'acaben posant el Farras a sobre, pell amb pell, per rematar l'aventura. Si algú que no és de Granollers ha arribat fins a aquesta part del relat, no patiu, estic bé. I si m'ho pregunta tothom, no ploraré, perquè em vaig morir de riure.

M'enyoro una mica dels Blaus i abans que s'acabi la festa, visito la Tuna i se'm declaren uns quants Blaucops. "M'agrada un blau", que canten les Blanques, potser era una mica premonitori. Només ho sabrà qui acabi la nit d'avui al banc dels Cotis, a les tres a la plaça dels Porcs. No sé si jo tornaré a acabar la nit allà, però la Festa Major dels Blancs i Blaus la començo a sentir una mica casa. Espero tornar-hi molts Nadals més!

Granollers, 29 d'agost de 2024

Laura Grau, relatora de la Festa Major de Blancs i Blaus de Granollers 2024

La Laura Grau, és comunicadora i creadora de contingut. Va començar fent vídeos al seu perfil d'Instagram i va acabar treballant a la ràdio, primer al 'Matina, Codina!' de RAC105 i després al 'Que no surti d'aquí' de Catalunya Ràdio. Ha col·laborat en altres mitjans com RAC1 o TV3 i té un pòdcast amb la seva mare, 'Grau x Grau'.

La Laura escriurà el relat de la festa els dies 24, 27, 29 i 30 d'agost i 2 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat